

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215222298
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1215222298.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: S. Š., A.. XX.XX.XXXX, W. Ž. XX, W., zastúpený advokátom JUDr. Milanom Rollom, so sídlom Švabinského 13, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o zaplatenie 8 532,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 17C 154/2015-112 zo dňa 06.10.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 17C 154/2015 - 112 zo dňa 06.10.2016 potvrdzuje.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 17C 154/2015 - 112 zo dňa 06.10.2016 zamietol žalobu žalobcu a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 8.532,50 Eur z titulu náhrady škody - nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z. za pozbavenie osobnej slobody väzbou podľa § 3 ods. 1 písm. d), c) zákona číslo 514/2003 Z. z.. V žalobe uviedol, že uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24.9.2012 sp. zn. Tp 1660/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 15.10.2012, sp. zn. 3Tpo/84/2012 bol podľa § 72 ods. 2 z dôvodu podľa § 71 ods.1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby s tým, že táto mu začala plynúť dňom 21.09.2012 o 14.45 hod. rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.07.2013 spisovej značky 5T/24/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12.12.2013, spisovej značky 4 To/ 122/2013 bol podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava II spisovej značky 2Pv184/2012 zo dňa 25.02.2013, pretože nebolo dokázané, že spáchal skutok, ktorý bol predmetom obžaloby a súdneho konania. Dňom 30.07.2013 bol žalobca z väzby prepustený na slobodu. Listom zo dňa 27.11.2014 si podľa § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. c), § 15, § 14 ods. 1 písm. a) zákona číslo 514/2003 Z. z. u žalovaného uplatnil nárok na náhradu škody - nemajetkovej ujmy. Listom zo dňa 15.05.2015 žalobca oznámil výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody s tým, že jeho žiadosť posúdil ako nedôvodnú. Žalobca má za to, že vyjadrenie žalovaného nekorešponduje s ustanoveniami zákona číslo 514/2003 Z. z. a naznačuje, že ktorejkoľvek fyzickej osobe je možné obmedziť bezdôvodne a beztrestne ústavou garantovanú osobnú slobodu. Výška nemajetkovej ujmy by sa analogicky nemala zásadne odlišovať od minimálnej výšky určenej zákonom číslo 514/2003 Z. z. v ustanovení § 17 ods. 4. Na základe toho ustanovenia sa priznáva

nemajetková ujma v minimálnej výške 1/30 priemernej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za každý deň pozbavenia osobnej slobody, čo by pre žalobcu znamenalo za rok 2012, kedy bol vo väzbe 102 dní odškodné vo výške 2.737,- Eur (priemerná mzda zamestnanca v hospodárstve SR v roku 2012 bola 805,- Eur) a za rok 2013, kedy bol vo väzbe 211 dní, odškodné vo výške 5.795,50 Eur (priemerná mzda zamestnanca v hospodárstve SR v roku 2013 bola 824,- Eur), spolu odškodné vo výške 8.532,50 Eur, ktorej sumy sa domáha v tomto konaní.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že so žalobou nesúhlasí, poukázal predovšetkým na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona číslo 514/2003 Z. z., podľa ktorého právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. I keď zodpovednosť štátu za škodu je objektívna a bez liberačného dôvodu, nejde o zodpovednosť absolútnu a v tom zmysle, že by nastupovala bez výnimky vždy, ak sú splnené predpoklady zodpovednosti. Rozhodujúcim merítkom opodstatnenosti väzby je neskorší výsledok trestného konania a základnou podmienkou pre vznik nároku je taký výsledok konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotyčného respektíve právoplatnému vysloveniu jeho viny za skutok, v súvislosti s ktorým bol vzatý do väzby. Ani pri splnení týchto podmienok však právo na náhradu škody nemá ten, kto si vzatie do väzby sám zavinil. Otázkou zavinenia väzby je podľa žalovaného potrebné skúmať komplexne a to nielen vo svetle výsledku trestného konania, ale predovšetkým vo vzťahu ku konaniu žalobcu, ktoré bolo dôvodom vzatia do väzby a podrobne verifikovať naplnenie dôvodov, pre ktoré bol žalobca v rozhodnom čase vzatý do väzby ako aj mieru zavinenia väzby zo strany samotného žalobcu. V prípade žalobcu ide podľa žalovaného o exemplárny príklad zavinenia si väzby, z ktorého dôvodu teda žalobca nemá nárok na náhradu škody spôsobenej namietaným rozhodnutím o väzbe. Žalobca odmietol vypovedať a objasniť orgánom činným v trestnom konaní, ako sa na jeho ruky dostali stopy kokaínu a metamfetamínu ako aj to, z akého dôvodu uschovával igelitovú tašku pre odsúdeného A. P.. Nakoľko existovalo dôvodné podozrenie, že došlo zo strany žalobcu k spáchaniu trestného činu, väzbu odôvodňovala najmä obava, že bude v predmetnej činnosti pokračovať. Bolo by v príkrom rozpore s podstatou a účelom inštitútu väzby, ak by súd v tomto prípade vo fáze, kedy bolo zrejmé, že žalobca prijal a uschovával pre odsúdeného igelitovú tašku, bolo zistené na steroch z jeho rúk stopy kokaínu a dovtedy zistené skutočnosti nasvedčovali, že zo strany žalobcu došlo k spáchaniu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva, neprijal zákonné opatrenie na riadne zistenie skutkového a tak zabrániť nožnej trestnej činnosti až do doby, kým nebudú dostatočne objasnené všetky skutočnosti. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal súd, aby pri skúmaní existencie titulu uplatneného nároku na náhradu škody prihliadal na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona číslo 514/2003 Z. z., nakoľko žalovaný bol toho názoru, že žalobca si vydanie namietaného rozhodnutia o väzby zavinil sám.

4. Z obsahu spisu súd prvej inštancie zistil, že uznesením vyšetrovateľa prezídia PZ SR - Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 28.02.2012 a 22.09.2012 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie proti A. P. Y. S. Š. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a obvinenému S. Š. aj pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že obvinený A. P. si od presne nezisteného obdobia, minimálne od začiatku roka 2012 nezisteným spôsobom zadovážoval od doposiaľ nestotožnenej osoby omamné a psychotropné látky - heroín a kokaín, ktoré následne prechovával v rodinnom dome v W. na Ž. J. Č. XX a tieto spoločne s obvineným S. Š. skladoval a prechovával taktiež okrem iného aj u obvineného S. Š., v rodinnom dome v Bratislave na Železničnej 13, ktorého užívateľom je aj S. Š., pričom dňa 21.09.2012 boli na základe príkazu Okresného súdu Bratislava II vykonané domové prehliadky okrem iného aj v rodinnom dome na Ž. XX Q. W. kde pri osobnej prehliadke obvineného A. P. bol v jeho spodnom prádle zaistený šúľok s hmotnosťou 49,6 g s obsahom hnedého práškoveho materiálu, ktorý bol podrobený predbežnému skúmaniu na kriminalistickom a expertíznom ústave v Bratislave, kde bolo zistené, že sa jedná o heroín s prímiesou kofeínu a paracetamolu, čo zodpovedá minimálne 240 obvykle jednorazovým dávkam drogy. Na steroch rúk u obvineného S. Š. bola zistená prítomnosť stôp kokaínu a metamfetamínu. Obvinený S. Š. si od bližšie nezisteného obdobia minimálne od mesiaca február 2012 zadovážoval a u seba prechovával omamnú látku - Cannabis, pričom dňa 21.09.2012 bola vykonaná domová prehliadka a v rodinnom dome na Ž. XX, ktorý užíva S. Š., bolo okrem iného zaistené plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom sušenej rastliny-Cannabis. Uznesením Okresného súdu Bratislava II, spisovej značky Tp 1660/2012 zo dňa 24.09.2012

bol žalobca vzatý do väzby s tým, že jeho väzba trvala od 21.09.2012 od 14.45 hodiny v Ústave na výkon väzby Bratislava I. Podanú sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 15.10.2012, spisovej značky 3 Tpo/84/2012 zamietol. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, spisovej značky 5T/24/2013 zo dňa 30.07.2013 bol obžalovaný S. Š., A. XX.XX.XXXX oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora pre Bratislavu II, č. k. 2 Pv184/12 zo dňa 25.02.2013, pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal žalovaný.

5. Vo svojej výpovedi na pojednávaní žalobca uviedol, že vo väzbe bol 10 mesiacov, ťažko to znášal on aj jeho rodičia. Po prepustení z väzby sa prestali s ním rozprávať susedia zo Ž. XX Q. W.. Predtým sa so susedmi aj navštevoval. Susedia boli doma, keď prišla preňho polícia, vedeli že je vo väzbe, keď sa vrátil, pýtali sa ako to znášal a následne sa prestali s ním rozprávať. On sa ich nepýtal prečo kontakty s ním ukončili. V čase, keď bol vzatý do väzby bol slobodný, mal priateľku D. I., spoločnú domácnosť nevedli, mali vzťah asi 1 rok. Po piatich mesiacoch od vzatia do väzby sa priateľka s ním rozišla, keď sa jej pýtal na dôvod, povedala že jej robí hanbu. Po prepustení z väzby sa neliečil ani u psychológa ani u psychiatra, jeho mama sa už 10 rokov lieči u psychiatra, ale nevie na akú diagnózu. Pred vzatím do väzby bol naposledy zamestnaný na základe pracovnej zmluvy v nemocnici Ružinov ako sanitár, jeho pracovný pomer trval asi trištvrte roka, tento pracovný pomer bol ukončený z jeho strany, pretože mu práca nevyhovovala. V nasledujúcom období pomáhal otcovi, ktorý robil údržbu a obnovu fontán a pomníkov. Otec je fyzická osoba - podnikateľ s obchodným menom ŠOMEX. Pracoval u neho brigádnicke, nemal uzavretú pracovnú zmluvu. On sám živnosť nemá, je vyučený stolár. Vo väzbe trpel nespavosťou, pýtal sa aj k lekárovi, ktorý mu povedal aby sa napil vody - to bolo všetko. Žiadne lieky od lekára nedostal. Bolo mu ľúto, keď videl rodičov a priateľku ako plakali pri návštevách. Právny zástupca žalobcu poukázal na oslobodzujúci rozsudok, ktorým bolo preukázané, že žalobca sa nedopustil žiadneho trestného činu, teda neexistoval základ pre trestnú činnosť, v ktorej by mohol pokračovať. Bol toho názoru, že žalobca nezavinil svojim konaním to, že bol vzatý do väzby, nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že konanie žalobcu je možné považovať za exemplárny prípad zavinenia žalobcu za vzatie do väzby z dôvodu, že nevypovedal, pretože toto právo obvinenému vyplýva z § 34 ods. 1 Trestného poriadku a nemôže byť v jeho neprospech. Výšku nemajetkovej ujmy za rok 2013 vyčíslil podľa § 17 ods. 4 zákona číslo 514/2003 Z. z účinného do 31.12.2012, preto nemožno uvažovať o tom, že zo strany žalobcu došlo k ľubovôli pri vyčíslení výšky nemajetkovej ujmy. Keďže žalobcovi bola osobná sloboda obmedzená, už len z toho vyplýva, že nie je možné vec uzavrieť iba konštatovaním porušenia práva.

6. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), ods. 6 písm. a) § 7, § 8 ods. 5, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 18 ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom období.

7. Pre vznik práva na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z., musia byť kumulatívne splnené 3 predpoklady, a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V konaní sa žalobca domáhal náhrady škody - nemajetkovej ujmy z dôvodu, že vo väzbe strádal, jeho rodičia to ťažko znášali, stratil kontakt so susedmi, ktorí po prepustení na slobodu s ním prestali komunikovať, čo zakladá nárok na finančné zadosťučinenie vo výške 8.532,50 Eur. Pokiaľ si žalobca uvedenú sumu vyčíslil podľa právneho predpisu účinného pred 01.01.2013 jeho postup nebol správny. Z ustanovenia § 17 ods. 2, 3, 4 zákona číslo 514/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a jeho spoločenskom uplatnení. Je povinnosťou žalobcu preukázať vznik nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy, teda preukázať, že bola znížená dôstojnosť jeho osoby, jeho vážnosť v spoločnosti a preukázať závažnosť vzniknutej ujmy a závažnosť okolností, za ktorých došlo k porušeniu jeho práv v trestnom konaní. Priznanie nemajetkovej ujmy je podmienené konštatovaním porušenia práva, z ktorého plynie ujma spôsobená nesprávnym úradným postupom. Žalobca však svoje tvrdenia náležitým spôsobom nepreukázal. Z výsluchu svedka - X. F. súd prvej inštancie zistil, že vôbec nemala vedomosť o tom, že žalobca bol v minulosti vo väzbe, poznali sa iba ako susedia, svedkyňa sa väčšinou

rozprávala s jeho matkou, ako susedia sa nikdy nenavštevovali. Svedok U. F. vo svojej výpovedi uviedol, že nebol svedkom zásahu polície u susedov na Ž. J., pretože v tom čase doma nebol, nerozprávala mu potom ani manželka ani iným spôsobom sa o tomto zásahu dodatočne nedozvedel. Uviedol, že s rodinou Š. u sú v bežnom susedskom vzťahu, stretávajú sa iba v záhrade prípadne na ceste do roboty, ide o bežné susedské vzťahy všeobecného charakteru, rodiny sa nenavštevovali nikdy. Matka žalobcu - B. Š., vo svojej výpovedi ako svedkyňa uviedla, že potom ako jej syn bol vzatý do väzby sa vyhýbala susedom, aby nič nemusela vysvetľovať, väčšinu času preto trávila doma. Ani susedia F. nevedeli, že ich syn bol vzatý do väzby, dokonca sa jej to podarilo zatajiť aj pred jej rodičmi. Potom ako syna zobrali do väzby bola v decembri hospitalizovaná na oddelení ORL s diagnózou tinitus. Lekár povedal, že toto ochorenie môže byť spôsobené stresom alebo nespavosťou. Z obsahu lekárskej správy súd prvej inštancie zistil, že matka žalobcu bola hospitalizovaná od 28.12.2012 do 31.12.2012, pričom v lekárskej správe sa nekonštatuje, že by uvedené ochorenie bolo spojené s nervovým vypätím, prípadne stresom. Otec žalobcu - S. Š. vo svojej výpovedi uviedol, že je rodený Q., všetkých v okolí pozná, dom v ktorom býva je rodičovským, veľa známych sa ho pýtalo, čo sa u nich dialo, z akého dôvodu boli pri ich dome policajné autá a kukláči, písalo sa to aj v novinách, takže musel ľuďom vysvetľovať prečo prišli policajti pre jeho syna. Prehliadka domu trvala od 15:00 h do 19:00 h., bolo tam 8 kukláčov, dvaja civilisti stáli pred domom, presúvali sa z domu na dvor, takže si susedia museli všimnúť tento zásah. Svedok postrehol zmenu správania u svojich kamarátov a známych, stále sa ho niečo pýtali, bolo mu nepríjemné o tom rozprávať. Potom ako syna prepustili z väzby všetko sa vysvetlilo a postupne sa začal so svojimi známymi zase rozprávať. Avšak naďalej cítil z ich strany odstup, vzťahy neboli také ako predtým. So susedmi mali dobré vzťahy, rozprávali sa spolu, vymieňali si úrodu. Po vzatí syna do väzby boli ich stretnutia zriedkavé. Pre neho ako otca bolo ťažké navštevovať syna vo väzení, hoci ho syn stále ubezpečoval, že je nevinný a určite bude oslobodený. Manželka mala tak - či tak psychické problémy a táto situácia jej len priťažila. Niekedy sa cítila tak zle, že zostala doma ani nešla do práce prípadne si pridala liek na ukludnenie. Súd prvej inštancie vykonal dopyt na Ústav na výkon väzby Bratislava I ohľadne zdravotného stavu žalobcu, či počas trvania väzby bol v lekárskom ošetrovaní. Súdu prvej inštancie bolo písomne oznámené, že dňa 25.09.2012 v čase o 10:30 hodine absolvoval žalobca vstupné lekárske vyšetrenie, pri ktorom neudáva žiadne ťažkosti. Udával abúzus pervitínu a marihuany. Boli naordinované odbery krvi a naplánované psychiatrické vyšetrenie. Dňa 04.10.2012 o 8:05 hodine absolvoval na ambulancii plánované odbery krvi. Dňa 05.10.2012 10:00 hodine absolvoval psychiatrické vyšetrenie, počas ktorého udal, že sa necíti zle, dobre spí, v klinickom obraze nálada eutýmna, dobrý kontakt, bez abstinčných ťažkostí. Poukazujúc na vykonané dokazovanie, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona číslo 514/2003 Z. z., keď nepreukázal, že nezákonným rozhodnutím štátu o jeho vzatí do väzby došlo k takému zásahu do jeho osobného, rodinného, pracovného a spoločenského života, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu ktorá mu týmto vznikla. Žalobca pred vzatím do väzby nebol zamestnaný v trvalom pracovnom pomere, nepracoval ani na základe dohody o pracovnej činnosti, nepodnikal. Vypomáhal iba svojmu otcovi pri jeho podnikateľskej činnosti. Žalobca bol slobodný, bez vyživovacích povinností, býval v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi. V konaní žalobca nepreukázal že by jeho rodina naňho zanevrela potom ako bol vzatý do väzby, že by prišiel o prácu (keďže nikde nepracoval), nepreukázal, že by v dôsledku vzatia do väzby ukončil vzťah so svojou priateľkou (túto v konaní nežiadal ani vypočuť), kamarátmi, príbuznými, susedmi. Susedia, ktorí boli v konaní vypočutí uviedli, že nemali ani len vedomosť, že žalobca bol vo väzbe, ich vzťahy so žalobcom sú stále rovnaké, ide o všeobecné susedské vzťahy bez toho, aby sa rodiny navštevovali. Súd prihliadal aj na okolnosti, za ktorých došlo k vzatiu žalobcu do väzby, keď pri domovej prehliadke bolo u neho nájdené vrečko s drogami, zo sterov z rúk mu boli zistené stopy po drogách a sám u väzenského lekára uviedol, že je závislý od pervitínu a marihuany. Napriek tomu, že žalobca v konaní tvrdil že vo väzbe trpel psychickými problémami, zlou spavosťou, bolo z obsahu vyjadrenia vedúceho lekára zdravotníckeho zariadenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava naopak zistené, že žalobca deklaroval dobrý spánok a neudával žiadne psychické ani fyzické ťažkosti. Žalobca teda v konaní nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal rozsah nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti so vzatím do väzby vzniknúť a jeho tvrdenia v tomto smere zostali len v rovine konštatovaní, ničím nepodložené. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je preukázané, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nezákonné rozhodnutie o väzbe musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku a príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu ako poškodeného. Pokiaľ nebol preukázaný vznik nemajetkovej

ujmy požadovanej žalobcom nemožno uvažovať ani o príčinnej súvislosti. Žalobca nepreukázal splnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z., a preto mu súd prvej inštancie požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepriznal. Z dôvodu, pre ktorý bola žaloba zamietnutá sa súd prvej inštancie ďalej nezaoberal námietkou žalovaného o existencii liberačného dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona číslo 514/2003 Z. z.. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal ich plnú náhradu.

8. Na pojednávaní konanom dňa 07.04.2016, pred otvorením pojednávania vzal žalobca žalobu čiastočne späť vo výške 198,50 Eur s príslušenstvom. Ako dôvod čiastočného späťvzatia žalobca uviedol, že pri výpočte nemajetkovej ujmy vychádzal z nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za rok 2012, pričom správne mal vychádzať z nominálnej mzdy za rok 2011, pričom v roku 2011 bola výška nominálnej mzdy 786,- Eur mesačne. Preto súd prvej inštancie uznesením č. k. 17C/154/2015-128 zo dňa 21.06.2021 konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 198,50 Eur s príslušenstvom zastavil.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu žalobca, ktorý nesúhlasil so zamietnutím žaloby, poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazže žalovaného k povinnosti zaplatiť sumu vo výške 8.334 Eur s 9,5% úrokom z omeškania od 31.07.2013 a žalobcovi prizná právo na úplnú náhradu trov konania. V podanom odvolaní žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa v podstate stotožnil s argumentáciou žalovaného. Žalobca konštatuje, že dôvodom uvalenia väzby bola obava z pokračovania v trestnej činnosti (§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného zákona). Nemožno konštatovať, že by si svoju väzbu mal zaviniť sám a tým, že využil zákonom dané právo nevypovedať podľa ust. § 34 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, tak ako to tvrdí žalovaný a toto mu vytýkať, pričom dovtedajší spôsob života nie je zákonným dôvodom pre uvalenie väzby a to o to viac, že pri rozhodovaní o väzbe súd nepoznal obsah znaleckého posudku, keďže znalkyňa tento vypracovala až o niekoľko mesiacov neskôr. Vzhľadom k uvedenému nie je možné konštatovať, že žalobca si mal väzbu zaviniť sám. To k akému zásahu do osobného a rodinného života žalobcu došlo jeho vzatím do väzby opísal žalobca vo svojom prednese a tí, ktorí s ním ako jediní boli v osobnom kontakte počas trvania väzby - jeho rodičia, iba ten kto je krivo obvinený zo spáchania trestného činu a komu je v tej súvislosti obmedzená Ústavou SR garantovaná osobná sloboda, dokáže pochopiť aký významný zásah do osobného a rodinného života znamená vzatie osoby do väzby. Preto sa žalobca nemôže stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, že samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu vznikla. Žalobca v súvislosti s vyššie uvedeným dáva do pozornosti odvolacieho súdu to, že výšku svojho nároku nemajetkovej ujmy vypočítal v minimálnom rozsahu keď sa opieral o dovtedy zaužívaný model výpočtu a 1 deň straty slobody väzbou tak, ako to uviedol a odôvodnil v závere žaloby aj na pojednávaniach.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

11. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 13.12.2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že

ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

13. Žalobca v odvolaní zopakoval skutočnosti, ktoré boli pred súdom prvej inštancie iba tvrdené, ale nepreukázané. V podanom odvolaní namietal, že v prejednávacom prípade nemožno tvrdiť, že žalobca si vzatie do väzby zavinil sám tým, že využil zákonom dané právo nevypovedať podľa ust. § 34 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, tak ako to tvrdí žalovaný a toto mu vytýkať, pričom dovtedajší spôsob života nie je zákonným dôvodom pre uvalenie väzby.

14. Odvolací súd uvádza, že v predmetnom prípade nebolo sporné, že uznesením vyšetrovateľa prezídia PZ SR - Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 28.02.2012 a 22.09.2012 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie proti A. P. a S. Š. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a obvinenému S. Š. aj pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona a to na tom skutkovom základe, že obvinený A. P. si od presne nezisteného obdobia, minimálne od začiatku roka 2012 nezisteným spôsobom zadovážoval od doposiaľ nestotožnenej osoby omamné a psychotropné látky - heroín a kokaín, ktoré následne prechovával v rodinnom dome v W. na Ž. J. Č. XX a tieto spoločne s obvineným S. Š. skladoval a prechovával taktiež okrem iného aj u obvineného S. Q. Š., v rodinnom dome v W. na Ž.Č. XX, ktorého užívateľom je aj S. Š., pričom dňa 21.09.2012 boli na základe príkazu Okresného súdu Bratislava II vykonané domové prehliadky okrem iného aj v rodinnom dome na Ž. XX Q. W. kde pri osobnej prehliadke obvineného A. P. bol v jeho spodnom prádle zaistený šúľok s hmotnosťou 49,6 g s obsahom hnedého práškoveho materiálu, ktorý bol podrobený predbežnému skúmaniu na kriminalistickom a expertíznom ústave v Bratislave, kde bolo zistené, že sa jedná o heroín s prímiesou kofeínu a paracetamolu, čo zodpovedá minimálne 240 obvykle jednorazovým dávkam drogy. Na steroch rúk u obvineného S. Š. bola zistená prítomnosť stôp kokainu a metamfetamínu. Obvinený Tibor Šomodi si od bližšie nezisteného obdobia minimálne od mesiaca február 2012 zadovážoval a u seba prechovával omamnú látku - Cannabis, pričom dňa 21.9.2012 bola vykonaná domová prehliadka a v rodinnom dome na Železničnej 13, ktorý užíva S. Š., bolo okrem iného zaistené plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom sušenej rastliny- Cannabis. Uznesením Okresného súdu Bratislava II, spisovej značky Tp 1660/2012 zo dňa 24.09.2012 bol žalobca vzatý do väzby s tým, že jeho väzba trvala od 21.09.2012 od 14.45 hodiny v Ústave na výkon väzby Bratislava I. Podanú sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 15.10.2012, spisovej značky 3 Tpo/84/2012 zamietol. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, spisovej značky 5T/24/2013 zo dňa 30.07.2013 bol obžalovaný S. Š., A. XX.XX.XXXX oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora pre Bratislavu II, č. k. 2 Pv184/12 zo dňa 25.02.2013, pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca. A preto si tento uplatnil nárok v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko mu podľa jeho tvrdení vznikla morálna ujma, ktorú si požaduje ako nemajetkovú ujmu v predmetnom súdnom konaní.

15. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

16. Pre vznik práva na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., musia byť kumulatívne splnené 3 predpoklady, a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

17. V prejednávacom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď nepreukázal, že nezákonným rozhodnutím štátu o jeho vzatí do väzby došlo k takému zásahu do jeho osobného, rodinného, pracovného a spoločenského života, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu, ktorá mu týmto vznikla. Žalobca nepreukázal rozsah nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti so vzatím do väzby vzniknúť

a jeho tvrdenia v tomto smere zostali len v rovine konštatovaní, ničím nepodložené. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa stotožňuje aj odvolací súd, ktorý po preskúmaní danej veci dospel k rovnakému názoru.

18. Žalobca nepreukázal vznik morálnej ujmy, teda že v dôsledku jeho vzatia do väzby (čo bolo v rozhodnom období odôvodnené § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku), sa rozpadol jeho vzťah s priateľkou, že na neho zanevrelí rodičia, resp. susedia, alebo že by v dôsledku vzatia do väzby prišiel o svoju prácu. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že v dôsledku tohto nezákonného rozhodnutia mu bola spôsobená taká morálna ujma, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s daným nezákonným rozhodnutím, ktorá by zakladala jeho nárok na náhradu škody v podobe nemajetkovej ujmy.

19. Z ustanovenia § 132 ods. 1 CSP vyplýva, že v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

20. Žalobca v odvolaní argumentoval, že trestné stíhanie si nezavinil sám, tak ako namietal žalovaný. K tomuto odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v tejto otázke dospel k záveru, že nakoľko žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a preto mu súd prvej inštancie požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepriznal, z dôvodu pre ktorý bola žaloba zamietnutá sa súd prvej inštancie ďalej nezaoberal námietkou žalovaného o existencii liberačného dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.. Odvolací súd sa taktiež stotožňuje s týmto záverom súdu prvej inštancie, a preto sa touto námietkou ďalej nezaoberal.

21. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/2008), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008).

22. Nad rámec k tomuto odvolací súd uvádza, že predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z. z. je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie

väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. (zavinenie väzby, zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený, alebo oslobodenie spod obžaloby, pretože osoba nie je trestne zodpovedná), nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. (I. ÚS 444/2012). Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody.

23. Odvolací súd k žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu CSP alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

24. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený, pretože v posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, pričom právne závery súdu prvej inštancie sú aj v zhode s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, rozhodol vo veci vecne správne.

25. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

26. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

27. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

28. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).